

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania S.G.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie  
o podleganie ubezpieczeniom i składki,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 12 lipca 2023 r.,  
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 445/20,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2019 r., XIII U 2252/17, Sąd Okręgowy-Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił odwołania od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Warszawie, odpowiednio z dnia 6 czerwca 2017 r. w przedmiocie stwierdzenia zadłużenia S.G z tytułu nieopłaconych składek w łącznej kwocie 75.763,67 zł i z dnia 20 grudnia 2016 r. w przedmiocie stwierdzenia okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez S.G. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą niemającą ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r., III AUa 445/20 i III AUz 817/20, zmienił powyższy wyrok w pkt 2 tylko w ten sposób, że zasądził od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego kwotę 3.780 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego; w pozostałej części oddalił apelację, a ponadto zasądził od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa prawnego, w tym kosztów postępowania zażaleniowego w instancji odwoławczej, pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie: 1. art. 83 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4, art. 9 ust. 1, art. 18 ust. 8, art. 4 pkt 2 ppkt d) ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; 2. art. 83 ust. 1, art. 32, art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; 3. art. 382 k.p.c.; 4. art. 230 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 6 k.c. i art. 3 k.p.c.; 5. art. 327<sup>1</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła oczywistą zasadnością skargi z uwagi to, że Sądy obu instancji w sposób oczywisty nie uwzględniły materiału zgromadzonego w aktach sprawy, jak też wzięły pod rozwagę nieprawidłowy okres jakiego sprawa dotyczy. Zdaniem wnioskodawczyni Sądy uznały, że sprawa dotyczy okresu od 8 marca 1999 r. do 30 kwietnia 2010 r. i od 1 maja 2012 r., podczas gdy faktyczny zakres odwołania ubezpieczonej obejmował wyłącznie część tego okresu, to jest od maja 2007 r. do 30 kwietnia 2010 r. oraz od maja 2012 r. do września 2012 r.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o rozstrzygnięcie sprawy stosownie do dyspozycji art. 398<sup>15</sup> § 1 k.p.c., to jest uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał orzeczenie oraz o orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście

wadliwych. Nie stanowi ona ogólnie dostępnego środka zaskarżenia orzeczeń, który umożliwiałby rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

W związku z tym konieczna jest selekcja skarg, czemu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej, badając czy zachodzą przesłanki przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. Na tym etapie nie dochodzi do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej.

Skarżąca powołuje się na występowanie w skardze kasacyjnej przesłanki występującej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sadu Najwyższego uznaje się, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 34/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07).

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzają się do polemiki z argumentami zawartymi w zaskarżonym orzeczeniu, nie zaś wykazaniu, że przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Wymaganej w ramach badania przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji nie stanowi samo postawienie zarzutu oczywistego naruszenia, a sformułowanie takiego zarzutu nie prowadzi jeszcze do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

(I.T.)

[ms]